

**ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΚΡΗΤΗΣ
ΣΧΟΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΤΙΚΗΣ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΡΕΘΥΜΝΟΥ**

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Βασιλική Κουρτέση

ΑΜ: 218

**ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΡΓΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΑΚΟΥΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΜΕ ΘΕΜΑ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΣΟΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΛΗΝΟΦΩΤΟΣ
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ.**

Επιβλέπουσα καθηγήτρια: Κατερίνα Τζεδάκη

ΡΕΘΥΜΝΟ ΜΑΪΟΣ 2014

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Αισθάνομαι την ανάγκη να επισημάνω την απέραντη ευγνωμοσύνη μου στην μητέρα μου Φιλιώ στον πατέρα μου Κωνσταντίνο, στα αγαπημένα αδέρφια Αργυρώ και Ιωάννη καθώς και στις αδελφικές φίλες Κατερίνα, Ναταλία, Δήμητρα και Ελίνα, για όλα όσα μου έχουν προσφέρει στην διάρκεια φοιτητικών μου χρόνων και την αμέριστη υποστήριξη τους σε κάθε μου επιλογή.

Ιδιαίτερες ευχαριστίες εκφράζω στην επιβλέποντα καθηγήτρια μου κ. Κατερίνα Τζεδάκη για την ανιδιοτελή πρόσφορα της, για τον σημαντικό χρόνο που αφιέρωσε, τις πολύτιμες πληροφορίες που μου μετέδωσε και την υπομονή της καθ όλη την διάρκεια της συγγραφής αυτής, γιατί χωρίς την βοήθεια της δεν θα ήταν δυνατή η πραγματοποίηση της εργασίας αυτής.

Τέλος θα ήθελα να ευχαριστήσω όλους αυτούς που συνέβαλαν στην εργασία αυτή και ιδιαίτερα τους Αραμπατζή Κατερίνα, Ρωμαίο Άρη, Ρουντογιάννη Δημήτρη, ο καθένας με την ξεχωριστή ιδιότητα του και με τον δικό του τρόπο έβαλε το λιθαράκι του για την περάτωση της εργασίας αυτής.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η πτυχιακή αυτή εργασία έχει σαν θέμα της την σύνθεση ενός πρωτότυπου έργου ηλεκτροακουστικής μουσικής με θέμα το ποίημα *Σονάτα του Σεληνόφωτος* του Γιάννη Ρίτσου.

Η *Σονάτα του Σεληνόφωτος* έχει κατά καιρούς μελοποιηθεί από διάφορους συνθέτες, χρησιμοποιώντας μια κλασική φόρμα μεταφοράς του λόγου της ποίησης σε μελωδίες και ρυθμούς. Στην εργασία αυτή, αντίθετα από την μελοποίηση έχει γίνει μια προσπάθεια, ελεύθερης 'ήχο-ποίησης' του ποιήματος βασισμένη στην ήχο-μορφολογική ανάλυση του.

ABSTRACT

The objective of this dissertation is the realization a music composition based on the poem 'Moonlight Sonata' of Gianni's Ritsos. The composition of songs for the Moonlight Sonata ('singing' the poem) has been previously addressed by several composers using a standard way of 'translating' the written poem into rhythms and melodies.

In my thesis, however, I have focused on the sounds which reside into the ideas, words, places, movements, characters and objects of the poem. These sounds have been used as the basic material for the creation of an electro acoustic music composition.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ.....	2
ΠΕΡΙΛΗΨΗ.....	3
ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΩΜΕΝΩΝ	5
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	6
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1. ΗΧΟΜΟΡΦΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ	8
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2. ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΣΥΝΘΕΣΗΣ.....	22
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3. ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗΣ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ.....	28
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ	
ΠΙΝΑΚΑΣ 1.....	36
ΠΙΝΑΚΑΣ 2.....	37
ΚΕΙΜΕΝΟ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ	38
ΠΑΡΤΙΤΟΥΡΑ ΒΙΟΛΙΟΥ.....	44
ΠΑΡΤΙΤΟΥΡΑ ΠΙΑΝΟΥ.....	45
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	46

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η πτυχιακή αυτή εργασία έχει σαν θέμα της την σύνθεση ενός πρωτότυπου έργου ηλεκτροακουστικής μουσικής με θέμα το ποίημα *Σονάτα του Σεληνόφωτος* του Γιάννη Ρίτσου. Σε αυτό το θεωρητικό κείμενο περιγράφεται ο τρόπος που προσεγγίσαμε θεωρητικά και πρακτικά το θέμα μας.

Ένα ποίημα είναι μια αυτοτελής μορφή τέχνης που μπορεί όμως να αποτελέσει το έναυσμα ή και τον κεντρικό άξονα για κάποια άλλη μορφή δημιουργίας. Η *Σονάτα του Σεληνόφωτος* έχει κατά καιρούς μελοποιηθεί από διάφορους συνθέτες, χρησιμοποιώντας μια κλασσική φόρμα μεταφοράς του λόγου της ποίησης σε μελωδίες και ρυθμούς. Στην εργασία αυτή, αντίθετα από την μελοποίηση έχει γίνει μια προσπάθεια, ελεύθερης 'ήχο - ποίησης' του ποιήματος αυτού.

Ο ηχητικός κόσμος ενός ποιήματος μπορεί να περιγραφεί από τις εξής κατηγορίες ήχων:

A. Οι ήχοι που παράγονται από την εκφορά των λέξεων που αποτελούν το ποίημα. Αυτοί οι ήχοι είναι μέσα στην σύνθεση του πρωτότυπου ποιήματος, και μπορούν να αλλάζουν ανάλογα με το ποιός απαγγέλει το ποίημα αυτό και με ποιό τρόπο.

B. Ακόμη, υπάρχουν οι ήχοι που περιγράφονται μέσα από τις εικόνες, ή και άμεσα στο ίδιο το ποίημα. Για παράδειγμα, μπορεί να λέει «η θάλασσα» και εκτός από την ήχο της λέξης θάλασσας, έχουμε και την εικόνα της θάλασσας και όλο τον ηχητικό κόσμο της θάλασσας, ο οποίος όμως στην απλή απαγγελία ή μελοποίηση δεν ακούγεται πραγματικά, αναφερόμαστε σε αυτόν. Αυτή είναι η δεύτερη κατηγορία των ήχων, που αναφέρεται άμεσα στο ποίημα, και που μπορεί να συμπεριλαμβάνει και αναφορές σε συγκεκριμένα μουσικά έργα.

Γ. Η τρίτη κατηγορία ήχων είναι αυτοί που μπορεί να συνοδεύουν ή να υποβοηθούν τα νοήματα και τα συναισθήματα – άμεσα και έμμεσα – που πιθανά ενυπάρχουν μέσα στο ίδιο το ποίημα αλλά στα οποία δεν αναφέρεται ο ίδιος ο λόγος του ποιήματος. Είναι, δηλαδή, υποκειμενικοί ήχοι ‘επένδυσης’ των χώρων, των συναισθημάτων και των ιδεών που προκύπτουν από την ερμηνεία του ποιήματος και έχουν έναν υποκειμενικό χαρακτήρα.

Θα ονομάσουμε τις τρεις κατηγορίες σαν: ήχοι της γλώσσας (Α), ήχοι αναφοράς (Β) και ήχο-νοηματική επένδυση (Γ).

Με βάση αυτή την παραπάνω κατηγοριοποίηση των ηχητικών ‘κόσμων’ του ποιήματος έγιναν στην συνέχεια της εργασίας μας:

- α) ηχητική ανάλυση της *Σονάτας του Σεληνόφωτος*,
- β) δημιουργία (ηχογραφήσεις, επεξεργασίες και σύνθεση ήχου) των ηχητικών ‘κόσμων’ που προέκυψαν από την ανάλυση αυτή,
- γ) σύνθεση έργου ηλεκτροακουστικής μουσικής με κύρια ηχητικά και δομικά υλικά την ανάλυση και τους ήχους και τις δομές που προέκυψαν από τα στάδια α και β.

Στο πρώτο κεφάλαιο παρουσιάζεται η μορφολογική ανάλυση του ποιήματος και η ήχο-μορφολογική ανάλυση που κάναμε στις τρεις κατηγορίες ήχων που αναφέρονται παραπάνω.

Στο δεύτερο κεφάλαιο παρουσιάζονται οι τρόποι που συνθέσαμε τους τρεις διασυνδεδεμένους ηχητικούς κόσμους και στο τρίτο κεφάλαιο παρουσιάζεται ο τρόπος με τον οποίο έγινε η σύνθεση *Λησμονημένα Λόγια* .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ – ΗΧΟ-ΜΟΡΦΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ

Στο κεφάλαιο αυτό, παρουσιάζεται η ήχο-μορφολογική ανάλυση του ποιήματος.

Στόχος μας είναι να εντοπίσουμε τα *ηχητικά τοπία*, τους *ήχους* καθώς και τις δομικές και ρυθμικές αλλαγές στο ποιητικό έργο του Γιάννη Ρίτσου, που προκύπτουν από τις λέξεις (και όχι τον ήχο των λέξεων) ακολουθώντας την δομή του ποιήματος. Διαβάζοντας, δηλαδή, το ποίημα προσπαθήσαμε να προσδιορίσουμε τους ήχους και τις μεταλλαγές της ηχητικής μορφοποίησης που ενυπάρχουν σε ένα πρώτο επίπεδο ερμηνείας του.

Πιο συγκεκριμένα, υπάρχουν *χώροι* που αναφέρονται στο ποίημα και αυτοί υπονοούν κάποιο ηχητικό περιβάλλον, άσχετα με το αν αναφέρεται ο ποιητής στους ήχους που το αποτελούν. Επίσης υπάρχουν *αντικείμενα* που η χρήση τους μπορεί να προκαλέσει κάποια εκδήλωση ηχητικών φαινομένων καθώς και *πράξεις* που έχουν κάποιο ηχητικό αντίκρισα.

Στην ανάλυσή μας ακολουθήσαμε τις εικοσιπέντε ενότητες – μέρη που φαίνεται να προκύπτουν στην πρώτη έκδοση του έργου του Γιάννη Ρίτσου (Ρίτσος 1956).

Ενότητα 1- Αρχή - Εισαγωγή (σελ. 1)

Το ποίημα αρχίζει με την φράση «*άφησε με ναρθω μαζί σου*» (Ρίτσος 1956, σελ.1), η οποία έχει δομικό χαρακτήρα και επαναλαμβάνεται συχνά σε διαφορετικά μέρη του ποιήματος. Λειτουργεί, δηλαδή, σαν αρχή, συνέχεια, τέλος, σύνδεσμος και αρχή επανάληψης ενώ φαίνεται να έχει επίδραση και στην δομή των ηχητικών χώρων.

Στην πρώτη ενότητα που αποτελεί την εισαγωγή του ποιήματος έχουμε δύο ηχητικά τοπία. Το πρώτο είναι εξωτερικό ηχητικό τοπίο «*ανοιξιάτικο βράδυ*» (Ρίτσος 1956, σελ.1) και το δεύτερο είναι εσωτερικό ηχητικό τοπίο «*μεγάλο δωμάτιο παλιού σπιτιού*» (Ρίτσος 1956, σελ.1).

Ενότητα 2- Μονόλογος Ηλικιωμένης Γυναίκας (σελ. 1 στίχοι από 1 έως 5).

Στην δεύτερη ενότητα έχουμε, την πρώτη **ηχητική πράξη** που είναι ο μονόλογος της γυναίκας προς τον νέο, κάτω από το ψυχολογικό τοπίο του φεγγαριού. Ο μονόλογος, αρχίζει και τελειώνει με την φράση «*άφησε με ναρθω μαζί σου*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 5).

Ενότητα 3- Εσωτερικό Ηχητικό Τοπίο Σπιτιού (σελ. 1 στίχοι από 6 έως 9).

Στην τρίτη ενότητα στο εσωτερικό ηχητικό τοπίο του σπιτιού, δεν είναι μόνοι τους, «*οι σκιές μεγαλώνουν*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 6), και κινούνται, μέσα στο σπίτι κάνοντας τρεις **ηχητικές κινήσεις**:

α) «*Τα αόρατα χέρια τραβούν τις κουρτίνες*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 7).

β) «*Ένα δάχτυλο αχνό γράφει στην σκόνη του πιάνου*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 8).

γ) «*Τα λησμονημένα λόγια*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 9) που ακούγονται, προστάζει να σωπάσουν.

Ενότητα 4- Εξωτερικό Ηχητικό τοπίο Μάντρας Τουβλάδικου (σελ. 1 στίχοι 10 έως 19).

Στην συνέχεια κάνει μια φανταστική πορεία προς ένα **ηχητικό τοπίο**, εξωτερικό, την «*μάντρα του τουβλάδικου*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 11) που είναι «*λίγο πιο κάτω, ως εκεί που στρίβει ο δρόμος και φαίνεται η πολιτεία.*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 12). «*Η πολιτεία*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 15) είναι το δεύτερο εξωτερικό ηχητικό τοπίο, που το βλέπουν μαζί κάτω από το ψυχολογικό τοπίο του «*φεγγαρόφωτος*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 15) και «*μπορείς να πιστέψεις πως υπάρχουν και δεν υπάρχουν*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 17). Όλη αυτή η φανταστική διαδρομή αρχίζει και τελειώνει με τη φράση «*άφησέ με ναρθω μαζί σου*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 19).

Ενότητα 5- Εξωτερικό Ηχητικό Τοπίο Πολιτείας (σελ. 2 στίχοι 20 έως 34).

Στην πέμπτη ενότητα, η φανταστική περιπλάνηση συνεχίζεται με μια φανταστική πτήση, «*πάνω στο ύψωμα*» (Ρίτσος 1956, σελ.2 στίχος 20) από τρεις **ηχητικές κινήσεις**:

α) «*θα καθίσουμε πάνω στο πεζούλι*» (Ρίτσος 1956, σελ.2 στίχος 20).

β) «*θα μας φυσάει ο ανοιξιάτικος αέρας*» (Ρίτσος 1956, σελ.2 στίχος 21).

γ) «θα πετάξουμε»(Ρίτσος 1956, σελ.2 στίχος 22) .

Μετά ακολουθεί

α) ένας **ηχητικός συμβολισμός**: «ακούω το θόρυβο του φουσττανιού μου σαν το θόρυβο δύο δυνατών φτερών που ανοιγοκλείνουν» (Ρίτσος 1956, σελ.2 στίχος 24), και

β) μια **ηχητική μεταφορά**: «νιώθεις κρουστό τον λαιμό σου, τα πλευρά σου, τη σάρκα σου» (Ρίτσος 1956, σελ.2 στίχος 27).

Ανάλυση Πέμπτης Ενότητας:

Άρα η φανταστική αυτή περιπλάνηση αρχίζει από το φανταστικό ηχητικό τοπίο της πολιτείας, συνεχίζει με την υπέρβαση του χώρου μέσα από το πέταγμα, όπου κατοχυρώνει το άχρονο εκμηδενίζοντας τον χρόνο, και τελειώνει, με την δομική φράση, «άφησε με ναρθω μαζί σου».

Όλη η προηγούμενη ενότητα ήταν μια διαδοχική αύξηση , έντονων ηχητικών εξωτερικών τοπίων, για να προετοιμάσουν την ηχητική κορύφωση η οποία γίνεται με την συναισθηματική έξαρση, που βγαίνει από τον μονόλογο της έκτης ενότητας, ο οποίος είναι εσωτερικός αλλά και εξωτερικός και κλείνει με την φράση, 'άφησέ με ναρθω μαζί σου'.

Ενότητα 7- Εσωτερικό Ηχητικό Τοπίο Σπιτιού (σελ. 3 στίχοι από 39 έως 58).

Κατόπιν, εισέρχεται για δεύτερη φορά, στο εσωτερικό ηχητικό τοπίο του σπιτιού, μέσα στο οποίο γίνονται διάφορες **ηχητικές πράξεις**:

α) «Τα καρφιά ξεκολλάνε» (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 40).

β) «Τα κάδρα ρίχνονται»(Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 41).

γ) «Οι σουβάδες πέφτουν αθόρυβα»(Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 42).

Τους σουβάδες, τους **συμβολίζει ηχητικά με το «καπέλο του πεθαμένου που πέφτει απ' την κρεμάστρα στο σκοτεινό διάδρομο»** (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχοι 43 και 44),«με το μάλλινο τριμμένο γάντι της σιωπής που πέφτει από τα γόνατά της» (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 45 και 46)και με «μία λουρίδα φεγγάρι που πέφτει στην παλιά ξεκοιλιασμένη πολυθρόνα» (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχοι 57 και 58).

Ενότητα 8- Πολυθρόνα (σελ. 3 στίχοι από 59 έως 78).

Μετά, απ' όλη αυτήν, την ακολουθία ηχητικών γεγονότων, γίνεται μια δυναμική μετάβαση, από το φεγγάρι προς την «πολυθρόνα» (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 61).

Στην πολυθρόνα, «κάθεσαι και ονειρεύεσαι»(Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχοι 62 και 63).

α) «μια αμμουδιά»(Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 64).

β) «ένα πανί ψαρόβαρκας»(Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 67) και

γ) «ένα μαντήλι»(Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 69).

Ανάλυση όγδοης ενότητας:

Το «μαντήλι»(Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 69) μεταμορφώνεται σε αποχαιρετισμό, σε «σκουφί που φοράνε οι εργάτες» και σε «σκούπισμα των ματιών της» κάνοντας μία φανταστική κίνηση σε άχρονα τοπία μέσα από μία σειρά **ηχητικών συνειρμών** που το ένα μετά το άλλο, μας οδηγεί νοηματικά από τους «αγρούς» (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 75) στο «γιαπί» (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 75)και τέλος στα «μάτια της» (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 75).

Ενότητα 9- Εσωτερικό Ηχητικό Τοπίο Σπιτιού (Ρίτσος 1956, σελ.4 στίχοι από 79 έως 102).

Στην συνέχεια μια συμβολική και επαναληπτική πράξη, με το μαντήλι, το οποίο διπλώνει, της προκαλεί την ηχητική μνήμη του «Ωδείου» (Ρίτσος 1956, σελ.4 στίχος 85).

Επιστρέφει στην «πολυθρόνα» (Ρίτσος 1956, σελ.4 στίχος 92), η οποία γίνεται σύμβολο, μέσα στο άχρονο φυσικό ηχητικό τοπίο του σπιτιού που χαρακτηρίζεται από γεωφυσικούς ήχους και μεταφυσική σιωπή. Μέσα σε αυτό το άχρονο τοπίο, γίνονται ήχοι με πλήθος ανθρώπων που κάθονται στη «πολυθρόνα» και είναι «κάτω από το χώμα» ενώ βρέχει ή έχει φεγγάρι (Ρίτσος 1956, σελ.4 στίχος 101).

Ανάλυση ένατης ενότητας.

Δηλαδή μετά από το μαντήλι που είναι γραμμικό, έχουμε μια επιτάχυνση μέσα από μια σειρά εικόνων, από το φεγγάρι στην βροχή και έπειτα στο χώμα, που μέσα σε αυτό το χώμα είναι η ιστορία των ανθρώπων που κάθισαν στην πολυθρόνα και μέσα από όλη την συμπύκνωση πράξεων και χρόνου, ξεκουράζονται, κάνοντας έτσι μια απότομη κατάληξη και κλείνει την ενότητα με την φράση «άφησέ με ναρθω μαζί σου».

Ενότητα 10- Εξωτερικό Ηχητικό Τοπίο κορυφή Αϊ Νικόλα (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχοι από 103 έως 136).

Στην δέκατη ενότητα, μας πηγαίνει σε ένα φανταστικό εξωτερικό ηχητικό χώρο, στο οποίο δημιουργείται, ένας χωρισμός, ένα σταυροδρόμι, ανάμεσα σε δυο τόπους, με δυο ηχητικές κινήσεις. Ο νέος που θα *κατηφορίσει*, προς την πολιτεία και αυτή που *θα γυρίσει* πίσω στο σπίτι (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχος 104). Εδώ γίνεται η δραματική έξαρση την οποία χτίζει με υπερβάσεις, εικόνες, μνήμες και πράξεις. Αυτό ηχητικά είναι ελεύθερο, δεν το περιγράφεις γιατί, κάθε πρόταση είναι και μία διαφορετική ηχητική εικόνα.

α) *«το βάδισμά της προς το σπίτι»*

β) *«το άγγιγμα του σακακιού»* (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχος 104)

γ) *«μερικά τετράγωνα φώτα από μικρά συνοικιακά παράθυρα»* (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχος 107)

δ) *«την πάλλευκη άχνα απ' το φεγγάρι»* (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχος 108) που συμβολίζει ηχητικά *«σα μία μεγάλη συνοδεία ασημένιων κύκνων»* (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχος 109)

ε) το φώς του *«σεληνόφωτος»* (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχος 112) που είναι το φόρεμα του θεού, είναι το μεταφυσικό φως του θεού

Ανάλυση δέκατης ενότητας

Έχοντας όλους του παραπάνω ήχους στο αριστερό της πλευρό – πιθανά αριστερό ηχείο, θα γυρίσει στο εσωτερικό ηχητικό τοπίο του σπιτιού με την ερωτική επιθυμία της ζωής που την εθυσίασε για το πνευματικό φως που έχει στο αριστερό της πλευρό.

Η ερωτική επιθυμία εκφράζεται με ήχους υποκειμενικούς, που έχουν να κάνουν με γήινα πράγματα που είναι ερωτικά :

α) *«αδηφάγα μάτια αντρών»* (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχος 117)

β) *«έκσταση εφήβων»* (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχος 118)

γ) *«ηλιοκαμένα σώματα»* (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχος 119)

δ) *«άλκιμα μέλη γυμνασμένα»* (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχος 132)

ε) *«μέτωπα, χείλη και λαιμοί, γόνατα, δάχτυλα και μάτια, στέρνα και μπράτσα και μηροί»*

ζ) *«μάτια πάναστρα, παρομοιάζοντας το φώς των ανθρώπινων ματιών με το φώς των άστρων»* (Ρίτσος 1956, σελ.5 στίχος 124).

Οι υποκειμενικοί ήχοι που βγάζουν οι παραπάνω λέξεις, δημιουργούν μια διαδοχική πολιορκία αισθήσεων και έναν θαυμασμό, και καταλήγουν σε απότομη διακοπή τους με την φράση *όχι, δεν φτάνει και η ενότητα κλείνει με την δομική φράση «άφησέ με ναρθω μαζί σου».*

Ενότητα 11- Νυχτερινό Ηχητικό Τοπίο Σπιπιού (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχοι από 131 έως 140).

Στην ενδέκατη ενότητα, έχουμε ένα νυχτερινό ηχητικό τοπίο, στο τώρα βάζοντας την διάσταση του χρόνου με ήχους που τον προσδιορίζουν όπως:

α) *«η ώρα πια είναι περασμένη»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 131)

β) *«τόσα χρόνια»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 131)

γ) *«μέρες»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 132)

δ) *«νύχτες»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 132)

ε) *«πορφυρά μεσημέρια»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 132)

ζ) *«πέρα από την ζωή»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 138)

Ανάλυση ενδέκατης ενότητας:

Μέσα από ένα μονόλογο, ο οποίος είναι χρονικά συμπυκνωμένος, κάνει έναν απολογισμό ζωής, κλείνοντας την ενότητα με την φράση *«άφησέ με ναρθω μαζί σου».*

Ενότητα 12- Εσωτερικό Ηχητικό Τοπίο Σπιπιού (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχοι από 141 έως 151).

Στην δωδέκατη ενότητα βρίσκεται στο τώρα και μέσα στο εσωτερικό ηχητικό τοπίο του σπιπιού, όπου δημιουργείται μια διαδοχική σειρά ήχων με οι οποίοι συνδέονται μεταξύ τους και έχουν επαναληπτικό χαρακτήρα:

α) *«τούτο το σπίτι δεν με σηκώνει πια»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 141)

β) *«να το σηκώνω στην ράχη μου»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 142)

γ) *«να στερεώνεις τον τοίχο με το μεγάλο μπουφέ»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 145)

δ) *«να στερεώνεις τον μπουφέ με το πανάρχαιο σκαλιστό τραπέζι»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 145)

ε) *«να στερεώνεις το τραπέζι με τις καρέκλες»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 146)

ζ) *«να στερεώνεις τις καρέκλες με τα χεριά σου»* (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 147)

η) «να βάζεις τον ώμο σου κάτω από το δοκάρι που κρέμασε» (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 148)

θ) «πιάνο κλεισμένο» (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 141)

ι) «μην πέσεις, μην πέσουν» (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 150)

Ανάλυση δωδέκατης ενότητας:

Το σπίτι το οποίο διαλύεται, συμβολίζει τον χρόνο που έχει δοθεί για την ζωή και το εσωτερικό ηχητικό αντικείμενο του σπιτιού, το πιάνο, το οποίο είναι σα μαύρο φέρετρο κλεισμένο, συμβολίζει την ζωή, που δεν θέλει να ανοίξει. Μέσα από μια σειρά ήχων διάλυσης όπου δεν αντέχει να σηκώνει όλο το βάρος των αντικειμένων του σπιτιού, τα οποία διαλύονται, το ένα, μετά το άλλο, η ενότητα κλείνει με την φράση 'άφησέ με να ρθω μαζί σου'.

Ενότητα 13- Ηχητικό Τοπίο Σπιτιού (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχοι από 152 έως 159).

Στην δέκατη τρίτη ενότητα παραμένει στο εσωτερικό διαλυμένο ηχητικό χώρο του σπιτιού με ήχους αντικειμένων διάλυσης – σ' ετοιμόρροπα κρεβάτια και ράφια- και με **ήχους που προσδιορίζουν τον χρόνο** και είναι ορόσημα διάρκειας, της ζωής και του θανάτου:

α) «δεν εννοεί να πεθάνει» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 153)

β) «επιμένει να ζει με τους νεκρούς του» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 154)

γ) «να ζει απ' τούς νεκρούς του» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 155)

δ) «να ζει απτήν βεβαιότητα του θανάτου του» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 156)

ε) «νοικοκυρεύει ακόμη τους νεκρούς του» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 157)

Και η ενότητα αυτή κλείνει με την δομική φράση «άφησε με να ρθω μαζί σου».

Ενότητα14- (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχοι από 160 έως 170).

Στην επόμενη ενότητα συνεχίζει να βρίσκεται μέσα στο σπίτι και σε ένα νυχτερινό ηχητικό τοπίο «μες στην άχνα της βραδιάς» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 160) με υπερμεγέθη έντονων ήχων:

α) «όσο σιγά κι αν περπατήσω» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 160)

β) «είτε με τις παντούφλες» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 161)

γ) «είτε ξυπόλυτη» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 161)

δ) «κάτι θα τρίξει» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 162)

- ε) «ένα τζάμι ραγίζει ή κάποιος καθρέφτης» (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 162)
- ζ) «βήματα ακούγονται» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 163)
- η) «έξω στον δρόμο» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 164)
- θ) «μπορεί να μην ακούγονται τούτα τα βήματα» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 164)
- ι) «ξυλοπάπουτσα» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 165)
- κ) «κι αν κάνεις να κοιτάξεις σ' αυτόν ή στον άλλο καθρέφτη» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 166)
- λ) «πίσω απτήν σκόνη και τις ραγισματιές» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 167)
- μ) «διακρίνεις πιο θαμπό και πιο τεμαχισμένο το πρόσωπό σου» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 168)
- ν) «να το κρατήσεις καθάριο κι αδιαίρετο» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 170)

Ενότητα 15- (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχοι από 171 έως 176).

Η δέκατη πέμπτη ενότητα ξεκινάει με την ηχητική παρομοίωση που υποδηλώνει φόβο «τα χείλη του ποτηριού γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο σαν κυκλικό ξυράφι» (Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 171) και τελειώνει με την φράση «άφησέ με να ρθω μαζί σου».

Ενότητα 16- (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχοι από 177 έως 204).

Στην επόμενη ενότητα γίνεται μια αναφορά σε ένα νυχτερινό ηχητικό τοπίο «την ώρα που βραδιάζει»(Ρίτσος 1956, σελ.7 στίχος 183) με ηχητικές πράξεις, πραγματικές, από τις κινήσεις που γίνονται από την αρκούδα, δημιουργώντας ήχους πανηγυρισμού:

- α) «περνάει ο αρκουδιάρης» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 179)
- β) «βαριά του αρκούδα» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 180)
- γ) «σηκώνοντας σκόνη στο συνοικιακό δρόμο» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 182)
- δ) «τα παιδιά έχουν γυρίσει σπίτια τους» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 184)
- ε) «το περπάτημα της γριάς αρκούδας» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 187)
- ζ) «η αρκούδα κουρασμένη πορεύεται» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 188)
- η) «δεν μπορεί πια να χορεύει στα πισινά της πόδια» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 190)
- θ) «να φοράει τη δαντελένια σκουφίτσα της» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 192)

ι) «να διασκεδάξει τα παιδιά, τους αργόσχολους και απαιτητικούς» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 193)

κ) «να πλαγιάσει στο χώμα» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 194)

λ) «να την πατάνε στην κοιλιά» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 195)

μ) «παίζοντας το τελευταίο παιχνίδι της» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 196)

ν) «δείχνοντας την τρομερή της δύναμη» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 197)

ξ) «κρίκους των χειλιών της» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 199)

Μέσα τους ήχους πανηγυρισμού, ακολουθούν δραματικοί ήχοι που προσδιορίζουν τον χρόνο, της ζωής και του θανάτου:

α) «συμμαχία του θανάτου του» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 201)

β) «αργού θανάτου» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 201)

γ) «ανυπακοή στο θάνατο» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 201)

δ) «γνώση της ζωής» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 203)

Και η ενότητα αυτή τελειώνει με την δραματική ηχητική πράξη «αν φοράει με γνώση και με πράξη πάνω απ' τη σκλαβιά της» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 204).

Ενότητα17- (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχοι από 205 έως 213).

Η δέκατη έβδομη ενότητα συνεχίζει με την διήγηση της ζωής της αρκούδας μέσα από μια σειρά ηχητικών πράξεων, παρομοιάζοντας την ζωή της αρκούδας με την ζωή των ανθρώπων της πολιτείας που φυλακισμένοι όπως αυτή παίζουνε τον ρόλο τους:

α) «να παίξει ως το τέλος αυτό το παιχνίδι» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 205)

β) «σηκώνεται πάλι και πορεύεται» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 206)

γ) «υπακούοντας στο λουρί της, στους κρίκους της, στα δόντια της» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 207)

δ) «χαμογελώντας με τα σκισμένα χείλη της» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 207)

ε) «στις πενταροδεκάρες που τις ρίχνουνε» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 208)

ζ) «λέγοντας ευχαριστώ» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 211)

η) «έμαθαν να λένε ευχαριστώ» (Ρίτσος 1956, σελ.8 στίχος 212)

Και η ενότητα αυτή τελειώνει με την φράση «άφησέ με ναρθω μαζί σου».

Ενότητα18- Ηχητικό Τοπίο Βυθού Θάλασσας (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχοι από 214 έως 228).

Η επόμενη ενότητα μας ταξιδεύει μέσα από μια σειρά ήχων και ηχητικών πράξεων πλούσιων σε παρομοιώσεις στο ηχητικό τοπίο της θάλασσας, ενώ βρίσκεται μέσα στο σπίτι και στο χώρο της κουζίνας, παρομοιάζοντας την κουζίνα και τα ηχητικά αντικείμενα της κουζίνας με τους ήχους του βυθού της θάλασσας.

- α) «*το σπίτι με πνίγει*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 214).
- β) «*η κουζίνα είναι σαν το βυθό της θάλασσας*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 215).
- γ) «*τα μπρίκια κρεμασμένα γυαλίζουν σαν στρογγυλά μεγάλα μάτια απίθανων ψαριών*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 216).
- δ) «*τα πιάτα σαλεύουν αργά σαν τις μέδουσες*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 218).
- ε) «*φύκια κι όστρακα πιάνονται στα μαλλιά μου*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 226).
- ζ) «*δεν μπορώ να τα ξεκολλήσω*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 220).
- η) «*δεν μπορώ να ανέβω πάλι στην επιφάνεια*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 221).
- θ) «*ο δίσκος μου πέφτει απτά χέρια άηχος*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 222).
- ι) «*σωριάζομαι*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 222).
- κ) «*βλέπω τις φυσαλίδες απτήν ανάσα μου ν' ανεβαίνουν*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 223).
- λ) «*να διασκεδάσω κοιτάζοντας τες*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 225)
- μ) «*τι θα λέει αν κάποιος βρίσκεται από πάνω και βλέπει αυτές τις φυσαλίδες*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 226)
- ν) «*πνίγεται κάποιος*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 228)
- ξ) «*ένας δύτης ανιχνεύει τους βυθούς*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 228)

Ενότητα 19- Ηχητικό τοπίο Βυθού Θάλασσας (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχοι από 229 έως 240).

Στην επόμενη ενότητα συνεχίζει με το ηχητικό τοπίο του βυθού της θάλασσας:

- α) «*βάθος του πνιγμού*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 230)
- β) «*κοράλλια και μαργαριτάρια και θησαυρούς ναυαγισμένων πλοίων*» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 230)

- δ) «κάποιο χαμόγελο αθανασίας» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 234)
- ε) «μονάχα που δεν ξέρω να τα δώσω-όχι, τα δίνω» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 237)
- ζ) «μονάχα που δεν ξέρω αν μπορούν να τα πάρουν πάντως εγώ τα δίνω» (Ρίτσος 1956, σελ.9 στίχος 239)

Ανάλυση δέκατης ένατης ενότητας

Αφού μπήκε η θάλασσα μέσα στο σπίτι, η περιπλάνηση μέσα από ήχους του βυθού της θάλασσας, τελειώνει με την φράση 'άφησέ με ναρθω μαζί σου'.

Ενότητα 20- (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχοι από 241 έως 244).

Στην εικοστή ενότητα είναι βράδυ και οι ηχητικές πράξεις μας δείχνουν ότι προετοιμάζεται να βγει από τον ηχητικό χώρο του σπιτιού:

- α) «να πάρω την ζακέτα μου» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 241)
- β) «άστατο καιρό» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 241)
- γ) «βράδια» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 243)
- δ) «ψύχρα» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 244)

Ενότητα 21- (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχοι από 245 έως 257).

Στην εικοστή πρώτη ενότητα βρίσκεται στον ηχητικό χώρο του σπιτιού και ξεκινάει ένας ηχητικός ίλιγγος. Τα αντικείμενα του σπιτιού όπως η πολυθρόνα, το φλιτζάνι, παρομοιάζονται με το φεγγάρι και αυτό με ένα μαρμάρινο πηγάδι μέσα από μια σειρά ηχητικών πράξεων:

- α) «να σου κουμπώσω το πουκάμισο» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 245)
- β) «όταν σηκώνω το φλιτζάνι απ' το τραπέζι» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 246)
- γ) «τρύπα σιωπή» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 248)
- δ) «βάζω την παλάμη μου επάνω» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 248)
- ε) «αφήνω πάλι το φλιτζάνι στη θέση του» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 249)
- ζ) «ακούστε με που σας μιλάω» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 254)
- η) «θα πέσετε μέσα» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 254)
- θ) «θα πέσεις» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 255)
- ι) «μυστηριακές φωνές» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 257)
- κ) «δεν τις ακούτε» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 257)

Ενότητα 22- (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχοι από 258 έως 268).

Ο εξαισιος ηχητικός ίλλιγος συνεχίζεται και δημιουργείται μια ηχητική φόρμα που είναι μια υπέρβαση προς μια ανύπαρκτη πραγματικότητα:

- α) «πέσιμο» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 258)
- β) «ανέβασμα» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 259)
- γ) «ταλαντεύεσαι μες στο ίδιο σου το κύμα» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 263)
- δ) «αέρινο άγαλμα κρουστό» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 260)
- ε) «ανάσα ωκεανού» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 264)
- ζ) «θα πέσεις» (Ρίτσος 1956, σελ.10 στίχος 265)

Ενότητα 23- (Ρίτσος 1956, σελ.11 στίχοι από 269 έως 284).

Στην επόμενη ενότητα διαδραματίζεται στο εσωτερικό ηχητικό τοπίο του σπιτιού μέσα από μια σειρά αναφορών σε ήχους:

- α) «πετάγομαι στο φαρμακείο» (Ρίτσος 1956, σελ.11 στίχος 274)
- β) «ν' ακούω μες στους τοίχους» (Ρίτσος 1956, σελ.11 στίχος 277)
- γ) «κούφιο θόρυβο που κάνουν οι σωλήνες του νερού» (Ρίτσος 1956, σελ.11 στίχος 278)
- δ) «ψήνω έναν καφέ» (Ρίτσος 1956, σελ.11 στίχος 279)
- ε) «τον αφήνω στο περβάζι» (Ρίτσος 1956, σελ.11 στίχος 282)
- ζ) «πίνω και τον δεύτερο» (Ρίτσος 1956, σελ.11 στίχος 283)
- η) «αθόρυβου τραίνου» (Ρίτσος 1956, σελ.11 στίχος 285)

Η ενότητα κλείνει με την φράση «άφησέ με ναρθω μαζί σου», η οποία χρησιμοποιείται για τελευταία φορά.

Ενότητα 24- Εσωτερικό Ηχητικό Τοπίο Σπιτιού (Ρίτσος 1956, σελ.12 στίχοι από 285 έως 298).

Ακολουθεί η εικοστή τρίτη ενότητα του ποιήματος όπου αποχαιρετά τον νέο μέσα στον ηχητικό χώρο του σπιτιού, μιλώντας για την πολιτεία, και μέσα από μια σειρά ηχητικών πράξεων δηλώνει ότι δεν θέλει να ακούει τίποτα, μόνο την πολιτεία, να ακούει δηλαδή μόνο τον ήχο της πόλης:

- α) «τσακισμένο σπίτι» (Ρίτσος 1956, σελ.12 στίχος 293)
- β) «ν' ακούσω τα μεγάλα βήματα της πολιτείας» (Ρίτσος 1956, σελ.12 στίχος 295)
- γ) «να μην ακούω πια τα βήματά σου» (Ρίτσος 1956, σελ.12 στίχος 296)

- δ) «μήτε τα βήματα του θεού» (Ρίτσος 1956, σελ.12 στίχος 297)
ε) «μήτε και τα δικά μου βήματα» (Ρίτσος 1956, σελ.12 στίχος 297)

Ενότητα 25- (Ρίτσος 1956, σελ.13).

Στην τελευταία ενότητα που αποτελεί τον επίλογο του ποιήματος, το μόνο που ακούγεται μέσα στο δωμάτιο είναι το «ραδιόφωνο» (Ρίτσος 1956, σελ.13) που παίζει την «Σονάτα του Σεληνόφωτος» (Ρίτσος 1956, σελ.13) και «ένα γέλιο δυνατό, ασυγκράτητο» (Ρίτσος 1956, σελ.13) από τον νέο στην συνέχεια θα σωπάσει και θα πει «η παρακμή μιας εποχής» (Ρίτσος 1956, σελ.13) ενώ στο βάθος συνεχίζει να ακούγεται η μουσική από το ραδιόφωνο. Ο νέος απομακρύνεται από το σπίτι μέσα από μια σειρά ηχητικών κινήσεων που δίνονται παρακάτω:

- α) «κάποιο χέρι δυνάμωσε το ραδιόφωνο του γειτονικού μπαρ» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
β) «ακούστηκε μια πολύ γνωστή μουσική φράση» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
γ) «τη συνόδεψε χαμηλόφωνα η Σονάτα του Σεληνόφωτος» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
δ) «νέος θα κατηφορίζει» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
ε) «συμπονετικό χαμόγελο» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
ζ) «πριν κατέβει την μαρμάρινη σκάλα» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
η) «θα γελάσει» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
θ) «ένα γέλιο δυνατό ασυγκράτητο» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
ι) «θα σωπάσει» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
κ) «θα ξεκουμπώσει πάλι το πουκάμισο του» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
λ) «θα τραβήξει το δρόμο του» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
μ) «δεν ξέρω αν βγήκε τελικά απ' το σπίτι» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
ν) «ακούτε» (Ρίτσος 1956, σελ.13)
ξ) «το ραδιόφωνο συνεχίζει» (Ρίτσος 1956, σελ.13)

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Ο ηχητικός κόσμος ενός ποιήματος μπορεί να δημιουργήσει *ηχητικά τοπία*, και *ήχους* από:

1.Τους **χώρους** που αναφέρονται στο ποίημα και υπονοούν κάποιο ηχητικό περιβάλλον, όπως το «*μεγάλο δωμάτιο παλιού σπιτιού*» (Ρίτσος 1956, σελ.1) ή η «*θάλασσα*» (Ρίτσος 1956, σελ.1) που έχουμε την εικόνα του σπιτιού και της θάλασσας καθώς και όλο τον ηχητικό τους κόσμο.

2.Τα **αντικείμενα** όπως η «*παλιά ξεκοιλιασμένη πολυθρόνα*» (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 58) και «*το πιάνο*» (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 149) που η χρήση τους μπορεί να προκαλέσει κάποια εκδήλωση ηχητικών φαινομένων.

3.Τις **πράξεις**, «*ψήνω έναν καφέ*» (Ρίτσος 1956, σελ.11 στίχος 279) «*να στερεώνεις το τραπέζι με τις καρέκλες*» (Ρίτσος 1956, σελ.6 στίχος 146) που έχουν κάποιο ηχητικό αντίκρισμα.

4. Τις **ηχητικές κινήσεις** «*ένα δάχτυλο αχνό γράφει στην σκόνη του πιάνου*» (Ρίτσος 1956, σελ.1 στίχος 8). «*θα πετάξουμε*»(Ρίτσος 1956, σελ.2 στίχος 22). Καθώς και υποκειμενικούς ήχους επένδυσης των χώρων, των συναισθημάτων και των ιδεών που συνοδεύουν ή υποβοηθούν τα νοήματα και τα συναισθήματα είναι, δηλαδή:

1.Οι **ηχητικοί συμβολισμοί** «*ακούω το θόρυβο του φουστανιού μου σαν το θόρυβο δύο δυνατών φτερών που ανοιγοκλείνουν*» (Ρίτσος 1956, σελ.2 στίχος 24),

2.Οι **ηχητικές μεταφορές** «*νιώθεις κρουστό τον λαιμό σου, τα πλευρά σου, τη σάρκα σου*» (Ρίτσος 1956, σελ.2 στίχος 27),

3.Οι **ηχητικών συνειρμοί** όπου από τους «*αγρούς*» (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 75) μας οδηγεί νοηματικά στο «*γιαπί*» (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 75)και τέλος στα «*μάτια της*» (Ρίτσος 1956, σελ.3 στίχος 75).

Με βάση την ανάλυση αυτή συμπεραίνουμε ότι ο ηχητικός κόσμος ενός ποιήματος μπορεί να είναι πολύ πιο πλούσιος από ότι θα μπορούσε κανείς να φανταστεί στην πρώτη προσέγγισή του. Η ηλεκτροακουστική σύνθεση *Λησμονημένα Λόγια* βασίστηκε στην ανάλυση του ποιήματος αυτού και χρησιμοποιήθηκαν δομικά στοιχεία κυριολεκτικά και μεταφορικά που προέκυψαν από αυτήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ – ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΣΥΝΘΕΣΗΣ.

Μετά την μορφολογική και ήχο - μορφολογική ανάλυση των ηχητικών τοπίων (ήχοι, συναισθήματα και ιδέες) του ποιήματος του Γιάννη Ρίτσου, σε αυτό το κεφάλαιο αναλύεται η διαδικασία της σύνθεσης του έργου ηλεκτροακουστικής μουσικής *Λησμονημένα Λόγια*.

Η διαδικασία αυτή πραγματοποιήθηκε σε στάδια:

A. Δημιουργία νέου κειμένου βασισμένου στην ηχητική ανάλυση του ποιήματος.

B. Ηχογραφήσεις

Γ. Επεξεργασία ηχογραφήσεων.

Αυτά τα στάδια δεν πραγματοποιήθηκαν γραμμικά στον χρόνο.

Για παράδειγμα το νέο κείμενο (A) ξεκίνησε πριν από τις ηχογραφήσεις, έγιναν οι ηχογραφήσεις και μέρος της επεξεργασίας (B και Γ) και μετά ολοκληρώθηκε το A.

Αποτέλεσε έτσι τον συνδυαστικό κρίκο με το πρωτότυπο έργο του Ρίτσου, και ταυτόχρονα χρησιμοποιήθηκε σαν τον κύριο άξονα της δομής της ηχητικής σύνθεσης *Λησμονημένα Λόγια*.

Το κείμενο αυτό παρουσιάζεται αυτοτελές στο Παράρτημα A (σελ.).

A. ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟ

Το κείμενο αποτελείται από έξι μέρη όπως και η σύνθεση *Λησμονημένα Λόγια*, κάθε ένα εκφράζει και ένα ηχητικό τοπίο. Το πρόσωπο του κείμενο είναι η γυναίκα με τα μαύρα όπως στο ποίημα του Γιάννη Ρίτσου η οποία μιλάει στην φανταστική μορφή την μεταμέλεια μέσα στο μεγάλο δωμάτιο του παλιού σπιτιού και κάτω από το φεγγαρόφωτο.

Πρώτο μέρος – Φεγγάρι (σελ. 1 στίχοι 1 έως 10)

Το πρώτο μέρος η εισαγωγή της σύνθεσης με την ονομασία **Φεγγάρι** εκφράζει το ηχητικό τοπίο της ανοιξιάτικης νύχτας και δηλώνει τον χρόνο και την επίδραση του φεγγαριού στην γυναίκα *‘Δεν θα φαίνεται που άσπρισαν τα μαλλιά μου’* και στο σπίτι *‘μεγαλώνουν οι σκιές’, ‘άρατα χεριά τραβούν τις κουρτίνες’, ‘ένα δάχτυλο αχνό γράφει στην σκόνη του πιάνου Λησμονημένα λόγια’*.

Δεύτερο μέρος – Βήματα (σελ. 1 και 2στίχοι 11 έως 39)

Το επόμενο μέρος έχει την ονομασία **βήματα** και εκφράζει το ηχητικό τοπίο του *άστατου καιρού* κάτω από το ψυχολογικό τοπίο του φεγγαριού και τα βήματα της μεταμέλειας.

Τρίτο μέρος – Πέταγμα(σελ. 2 και 3 στίχοι 40 έως 58)

Στο μέρος αυτό με την ονομασία **πέταγμα** εκφράζεται το ηχητικό τοπίο του *ανοιξιάτικου αέρα πάνω στο ύψωμα της μαρμάρινης σκάλας του Αϊ Νικόλα* με την επιθυμία της να δει από εκεί την *πολιτεία*.

Τέταρτο μέρος – Πολιτεία (σελ. 3 κα στίχοι 59 έως 63)

Το τέταρτο μέρος με την ονομασία **πολιτεία** όπου την χαρακτηρίζει *τσιμεντένια αέρινη, ασβεστωμένη, αδιάφορη κι άυλη, θετική σαν μεταφυσική* εκφράζεται το ηχητικό τοπίο της πολιτείας

Πέμπτο μέρος – Τσακισμένο σπίτι (σελ. 3 στίχοι 64 έως 90) .

Το πέμπτο μέρος με την ονομασία **τσακισμένο σπίτι** εκφράζει το ηχητικό τοπίο του σπιτιού που είναι παλιό και τα πάντα *ξεκολλάνε, ρίχνονται και πέφτουν*.

Έκτο μέρος – Πνιγμός (σελ. 4 στίχοι 91 έως 115).

Το έκτο και τελευταίο μέρος με την ονομασία **πνιγμός** είναι ένα πλούσιο ηχητικό τοπίο με εικόνες του βυθού της θάλασσας, από *κοράλλια, μαργαριτάρια, θησαυρούς ναυαγισμένων πλοίων, μέδουσες και φουσαλίδες*.

B. ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ

Πιο συγκεκριμένα, οι ήχοι των λέξεων, οι ηχητικές εικόνες, τα ηχητικά αντικείμενα και οι ηχητικές κινήσεις που αναφέρονται στο εσωτερικό ηχητικό τοπίο του σπιτιού ηχογραφήθηκαν στο στούντιο της σχολής ενώ για τα ηχητικά τοπία και τα ηχητικά φαινόμενα που αναφέρονται έξω από το ηχητικό τοπίο του σπιτιού πραγματοποιήθηκαν εξωτερικές ηχογραφήσεις.

Το ηχογραφημένο ηχητικό υλικό επεξεργάστηκε, έχοντας υπόψη την ανάλυση των συναισθημάτων και των ιδεών που προκύπτουν από την ερμηνεία του ποιήματος, προσδίδοντας με αυτόν τον τρόπο το ηχόχρωμα στην τελική σύνθεση των ήχων.

Η δημιουργία της δομής της σύνθεσης είναι βασισμένη στο κείμενο που δημιουργήθηκε μετά την ανάλυση του ποιήματος του Γιάννη Ρίτσου έχοντας έναν υποκειμενικό χαρακτήρα και διατηρώντας τον λόγο του ποιήματος.

Η σύνθεση *Λησμονημένα Λόγια* όπως και το κείμενο αποτελείται από έξη μέρη όπου κάθε μέρος εκφράζει και ένα ηχητικό τοπίο. Η διαδικασία δημιουργίας του ηχητικού υλικού από τις ηχογραφήσεις καθώς και η επεξεργασία και το δεύτερο κείμενο που δημιουργήθηκε, περιγράφονται στην ανάλυση που ακολουθεί.

Οι ηχογραφήσεις πραγματοποιήθηκαν στο στούντιο του ΤΕΙ Μουσικής Τεχνολογίας και Ακουστικής. Ηχογραφήθηκαν η εκφώνηση του ποιήματος από γυναικεία φωνή, ήχοι πιάνου, βιολιού, του τριγώνου και ομιλίες πολλών ατόμων μαζί.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ

B.1. Η πρώτη ηχογράφιση αναφέρεται στους ήχους που παράγονται από την εκφορά των λέξεων του πρωτότυπου ποιήματος και αποτελούν τους ήχους της γλώσσας.

Επιλέχθηκαν λέξεις από το πρωτότυπο ποίημα και ηχογραφήθηκαν από πέντε διαφορετικές φωνές με διαφορετικό τρόπο εκφοράς. Οι λέξεις αυτές είναι:

Άγνοια, αέρας, άσπρισαν, άλλοτε με τον θεό, άφησέ με ναρθω μαζί σου, αφεύγεις, βήματα, βυθό, γαλάζιο αγέρα, γνώση, δεν θέλω να τα ακούσω, δεν αντέχω, δεν τολμάς, δεν φτάνει, δεν τα έβλεπα, δόξα, δόντια, έρωτας, επιμένει, έχει παλιώσει πολύ, είναι καλό το φεγγάρι, εδώ, ζωή, ζέστα από το τυχαίο άγγιγμα, θαμπό, θάνατος, θεέ μου τι μάτια, θησαυρούς, ίλιγγος, ίσκιои, καληνύχτα, καυτό φεγγάρι, κρίκους, κύκνοι, κι ούτε έχει σημασία, λησμονημένα λόγια, λευκή κι απρόσιτη, με πνίγει, μεγαλώνουν, νιώθεις

κρουστό, να προσέχεις, να στερεώνεις, όστρακα, πονοκέφαλο, πρέπει να βγω, πέρα από την ζωή μου, πιάνο, ροζ λουλούδια, σκιές, σπίτι, σώπα, , τι φεγγάρι απόψε, το ξέρω το δοκίμασα δεν ωφελεί, το πρόσωπό σου, φεγγάρι, φυσαλίδες, φεύγεις γυρίζεις, φοβήθηκα,

Την ανάγνωση των παραπάνω λέξεων έκαναν οι Ρουντογιάννης Δημήτρης, Ρωμαίος Άρης, Αραμπατζή Κατερίνα μετά από σχετικές οδηγίες σχετικά με τον τρόπο εκφοράς.

B.2. Πιάνο – *Ludvig van Beethoven Πιάνο Σονάτα Νο 14 οπου 27 Νο 1 (Adagio Sostenuto) Σονάτα του Σεληνόφωτος.*

Ηχογραφήθηκαν τα δυο πρώτα μέτρα του πρώτου μέρους του έργου. Αυτή η μουσική αναφορά υπάρχει στον επίλογο του ποιήματος του Ρίτσου:

«κάποιο χέρι δυνάμωσε το ραδιόφωνο του γειτονικού μπαρ, ακούστηκε μια πολύ γνωστή μουσική φράση, τη συνόδευε χαμηλόφωνα η Σονάτα του Σεληνόφωτος». (Ρίτσος)

Το πιάνο σαν ήχος υπάρχει και σε άλλα σημεία του ποιήματος, για παράδειγμα, *«ένα δάχτυλο αχνό γράφει στην σκόνη του πιάνου»* και στην ενδέκατη ενότητα *«και το πιάνο σα μαύρο φέρετρο κλεισμένο».*

B.3. Βιολί

Το βιολί ηχογραφήθηκε στο στούντιο ηχογραφήσεων του ΤΕΙ Μουσικής Τεχνολογίας και ακουστικής από την Μαρία Γούτου που παίζει δυο νότες με εναλλακτικές ρυθμικές αξίες (Αυτή η μουσική αναφορά υπάρχει στο παράρτημα). Η ηχογράφηση του βιολιού, που πραγματοποιήθηκε για την αναφορά του ποιήματος στο *Ωδείο*.

B.4. Τρίγωνο

Η ηχογράφηση του τριγώνου έγινε στα πλαίσια του μαθήματος Μορφολογία Ήχου & Ηχητικός Σχεδιασμός Ι, και η μουσική εκτέλεση του οργάνου έγινε από τον σπουδαστή Δημήτρη Ρουντογιάννη.

B.5. Ψίθυροι πολλών ανθρώπων.

Η τελευταία ηχογράφηση στο στούντιο είναι οι ομιλίες πολλών ατόμων μαζί, τις οποίες ταχτοποιήσαμε με το ηχητικό τοπίο της *πολιτείας* και της *ομιλίες των νεκρών μέσα στο στοιχειωμένο σπίτι*.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΙΣ

Οι εξωτερικές ηχογραφήσεις πραγματοποιήθηκαν στο Ρέθυμνο στις περιοχές του Γάλλου στο Καλυβάκι, στα Περιβόλια και στο Μελιδόνι.

Η ηχογράφησή των πουλιών και ολόκληρου ηχητικού περιβάλλοντος στην περιοχή του Γάλλου πίσω από το Πανεπιστήμιο Ρεθύμνου, μας έδωσε ένα πλούσιο ηχητικό υλικό της φύσης που το ταυτοποιήσαμε με το ηχητικό τοπίο της ανοιξιάτικης νύχτας που αναφέρει στην εισαγωγή του ποιήματος.

Η επόμενη είναι η ηχογράφησή της θάλασσας στο Καλυβάκι, που μας έδωσε το ηχητικό τοπίο του *βυθού της θάλασσας*, το οποίο αναφέρει στην εντεκάτη ενότητα.

Η τρίτη εξωτερική ηχογράφηση πραγματοποιήθηκε στα Περιβόλια στην περιοχή του ΤΕΙ και περιλαμβάνει την ηχογράφηση του φυσικού φαινομένου της δυνατής βροχής με κεραυνούς. Μέσα στο ποίημα αναφέρει την βροχή στην όγδοη ενότητα και στην δέκατη ένατη ενότητα μας δηλώνει ότι *ο καιρός τα βράδια είναι άστατος*.

Η τελευταία ηχογράφηση πραγματοποιήθηκε στο Μελιδόνι και περιλαμβάνει την ηχογράφηση του σπηλαίου. Ο θόρυβος βάθους από το σπήλαιο Μελιδονίου μας έδωσε το ηχητικό τοπίο του παλιού ψηλοτάβανου σπιτιού το οποίο αναφέρει στην έβδομη ενότητα *τούτο το σπίτι στοίχειωσε*.

Γ.ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Μετά την διαδικασία των ηχογραφήσεων ακολούθησε η επεξεργασία του ηχογραφημένων ήχων με την χρήση των μουσικών προγραμμάτων Spear v0.7.1, Ableton Live 8, Audacity, XO Wave 1.0.3 για την δημιουργία του ηχητικού υλικού της σύνθεσης. Επιλέχθηκε ένα μέρος ήχων που αποτελούν την σύνθεση και η ανάλυσή τους δίνεται παρακάτω:

ΤΡΟΠΟΙ ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΣ

Γ.1.Οι ηχογραφημένες λέξεις του ποιήματος επεξεργάστηκαν με το πρόγραμμα Spear v0.7 οι οποίες μας έδωσαν ήχους που δεν γίνεται αντιληπτή η λέξη στην οποία αναφέρονται και η μίξη τους έγινε με το πρόγραμμα Audacity.

Ένα παράδειγμα αποτελεί η λέξη 'αέρας' που έχει διάρκεια 3.30 λεπτά και περιλαμβάνει το φάσμα συχνοτήτων από 500 έως 4500 Hz. Ένας ενδιαφέρον ήχος, που δίνει το ρυθμικό στοιχείο μέσα στην σύνθεση, και αντιπροσωπεύει τα βήματα που αναφέρονται μέσα στο ποίημα, είναι η ηχογράφηση του ήχου της μπότας όπου επεξεργασμένος από το πρόγραμμα Ableton Live 8 μας έδωσε ένα πλούσιο ρυθμικό υλικό το οποίο εναλλάσσεται σε ρυθμό και τονικότητα μέσα στην σύνθεση. Ενδιαφέρον επίσης αποτελεί και ο ήχος του πιάνου, επεξεργασμένος από το πρόγραμμα Spear v0.7, συνδιάζεται με άλλους ήχους, σε όλη την διάρκεια της σύνθεσης, όπως για παράδειγμα στην έναρξη της, με τον ήχο του αέρα. Οι ήχοι από τα φωνήεντα των λέξεων επεξεργασμένοι από το πρόγραμμα Spear v0.7 και στην συνέχεια με το Ableton Live 8 μας έδωσαν κίνηση στο χώρο σε όλη την σύνθεση. Ο ήχος του τριγώνου επεξεργασμένος από το Audacity δημιούργησε τους μεταλλικούς ήχους που ακούγονται στο τελευταίο μέρος της σύνθεσης και δημιουργούν το ηχητικό τοπίο του βυθού της θάλασσας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ: ΤΟ ΕΡΓΟ ΛΗΣΜΟΝΙΣΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ

Ένα έργο ακουστικού χαρακτήρα που βασίζεται στο ποίημα του Γιάννη Ρίτσου *‘Η σονάτα του Σεληνόφωτος’*, και στο κείμενο *‘Λησμονημένα Λόγια’* που προέκυψε από την ανάλυση των ήχων του ποιήματος. Στόχος του έργου είναι ένας ηχητικός περίπατος εικόνων, συμβολισμών και ιδιαίτερα συναισθημάτων, μέσω της συνθετικής επεξεργασίας που προσφέρει η ηλεκτροακουστική μουσική.

Η σύνθεση όπως και το κείμενο *‘Λησμονημένα Λόγια’* αποτελείται από έξι μέρη με συνολική διάρκεια δέκα λεπτά και σαράντα πέντε δευτερόλεπτα. Κάθε μέρος εκφράζει ένα διαφορετικό ηχητικό χώρο καθώς και ένα διαφορετικό ρυθμό. Ο ρυθμός της σύνθεσης αποτελείται από τρία μέρη, αργό – γρήγορο – πολύ αργό, οι τρεις πρώτοι ηχητικοί χώροι έχουν αργό ρυθμό, ακολουθεί ο τέταρτος και πέμπτος σε γρήγορο ρυθμό και τέλος ο έκτος σε πολύ αργό ρυθμό. Οι ηχητικοί χώροι, ο ρυθμός, η ένταση και οι ηχητικές λέξεις της σύνθεσης είναι αλληλένδετοι με τους χώρους τις εικόνες και το λόγο του κειμένου, η διαδικασία και οι τρόποι με τον οποίο έγινε η σύνθεση του έργου περιγράφονται στην ανάλυση που ακολουθεί .

Για την σύνθεση των ήχων αναλύσαμε και επεξεργαστήκαμε τους ήχους που περιγράφονται μέσα από τις εικόνες ή και μέσα απ’ τον ηχητικό κόσμο της κάθε εικόνας του κειμένου, καθώς σε συνδυασμό με τις λέξεις και τις εκφράσεις που μέσα από την ερμηνεία του ποιήματος δημιουργούν συναισθήματα και ιδέες.

Διαπιστώνουμε ότι οι ηχητικές εικόνες που αναφέρονται μέσα σε όλο το ποίημα πραγματοποιούνται στον εσωτερικό ηχητικό κόσμο του σπιτιού και στο εξωτερικό ηχητικό τοπίο της ανοιξιάτικης νύχτας.

Πρώτο μέρος - **Φεγγάρι**

Το πρώτο μέρος η εισαγωγή της σύνθεσης με την ονομασία *Φεγγάρι* έχει διάρκεια ένα λεπτό και είκοσι εννέα δευτερόλεπτα. Ο εξωτερικός ηχητικός χώρος της ανοιξιάτικης νύχτας με το ψυχολογικό τοπίο του φεγγαριού μέσα στο μεγάλο δωμάτιο του παλιού σπιτιού σε συνδυασμό με τις τρεις ηχητικές εικόνες *«μεγαλώνουν οι σκιές, αόρατα χέρια τραβούν τις κουρτίνες, ένα*

δάχτυλο αχνό γράφει στην σκόνη του πιάνου» δημιουργούν μυστήριο και τονίζεται η μοναξιά που βιώνει μέσα στο σπίτι.

Κάτω από ηχητικό τοπίο του φεγγαριού της ανοιξιάτικης νύχτας εκφράζονται, το συναίσθημα του θαυμασμού και της καλοσύνης προς το φεγγάρι γιατί παύει να υπάρχει ο χρόνος και τα σημάδια του.

Οι ηχητικές λέξεις που επεξεργάστηκαν και αποτελούν τους ήχους της γλώσσας σε αυτό το μέρος είναι:

τι φεγγάρι απόψε, φεγγάρι, άσπρισαν, λησμονημένα λόγια, δεν θέλω να τα ακούσω.

Οι ηχογραφήσεις που χρησιμοποιήθηκαν είναι η εσωτερική ηχογράφιση του πιάνου και του βιολιού η εξωτερική ηχογράφιση στην περιοχή του Γάλλου και στο Καλυβάκι.

Το κείμενο που συνοδεύει το πρώτο μέρος της σύνθεσης δίνεται παρακάτω:

Τι φεγγάρι απόψε !Είναι καλό το φεγγάρι.

Δεν θα φαίνεται που άσπρισαν τα μαλλιά μου,

το φεγγάρι θα κάνει πάλι χρυσά τα μαλλιά μου, αν και δεν έχει σημασία.

Δεν είναι τούτο η λύπη μου-η λύπη μου είναι που δεν ασπρίζει η καρδιά μου.

Όταν έχει φεγγάρι μεγαλώνουν οι σκιές μες στο σπίτι,

αόρατα χεριά τραβούν τις κουρτίνες,

ένα δάχτυλο αχνό γράφει στην σκόνη του πιάνου

λησμονημένα λόγια. Δε θέλω να τα ακούσω. Σώπα

Δεύτερο μέρος - **Βήματα**

Το δεύτερο μέρος με την ονομασία *βήματα* συνεχίζει να είναι ρυθμικά αργό και εκφράζει το ηχητικό τοπίο του άστατου καιρού. Ξεκινάει από το ένα λεπτό και τριάντα δεύτερα και τελειώνει στα τρία λεπτά και δέκα δευτερόλεπτα.

Ο άστατος καιρός που υπάρχει σε συνδυασμό με το φεγγάρι δημιουργούν μια ψυχρή ατμόσφαιρα. Μέσα στο ηχητικό χώρο του σπιτιού με τον ήχο από τα *βήματα που ακούγονται, το σιγανό περπάτημα μες στην άχνα της βραδιάς, είτε με τις παντούφλες είτε ξυπόλυτη, τις ραγισματιές όπου κάτι θα τρίξει, ένα τζάμι ραγίζει ή κάποιος καθρέφτης σε συνδυασμό με την λέξη μεταμέλεια* μας γεμίζει πλήθος συναισθημάτων.

Οι ηχητικές λέξεις που έχουν επεξεργαστεί σε αυτό το μέρος είναι:

Βήματα, φεγγάρι, καυτό.

Οι ηχογραφήσεις που χρησιμοποιήθηκαν είναι η εξωτερική ηχογράφιση που πραγματοποιήθηκε στα Περιβόλια στην περιοχή του ΤΕΙ και η εσωτερική ηχογράφιση του πιάνου και της μπότας.

Το κείμενο που συνοδεύει το δεύτερο μέρος της σύνθεσης δίνεται παρακάτω:

Μια στιγμή, να πάρω την ζακέτα μου.

Τούτο τον άστατο καιρό, όσο νάνε πρέπει να φυλαγόμαστε,
Έχει υγρασία τα βράδια, καυτό φεγγάρι δεν σου φαίνεται αλήθεια,
πως επιτείνει την ψυχρά;

Ένα μαρμάρινο πηγάδι το φεγγάρι

Μια τρύπα στο κρανίο του κόσμου

μην κοιτάξεις μέσα, είναι μια δύναμη μαγνητική που σε τραβάει

μην κοιτάξεις, μην κοιτάχτε, ακουστέ με που σας μιλώ. Θα πέσετε μέσα.

Βαθύ το πέσιμο. Βαθύ βαθύ το ανέβασμα.

Βαθείά βαθεία η αμείλικτη ευεργεσία της σιωπής,

τρέμουσες φωταψίες της άλλης όχθης

όπως ταλαντεύεσαι μες στο ίδιο σου το κύμα.

Ωραίος, ανάλαφρος τούτος ο ίλιγγος, πρόσεξε θα πέσεις, θα πέσετε μέσα.

Ίσκιοι σαλεύουν και βουβά φτερά, μυστηριακές φωνές Δεν τις ακούτε;

Κάποια βήματα ακούγονται. Δεν είναι δικά μου.

Έξω στο δρόμο μπορεί, να μην ακούγονται τούτα τα βήματα.

Η μεταμέλεια λένε φοράει ξυλοπάπουτσα

Εδώ. Μες στην άχνα τα βραδιάς

όσο σιγά κι αν περπατήσω

Κάτι θα τρίξει, ένα τζάμι ραγίζει ή κάποιος καθρέφτης

κι αν κάνεις να κοιτάξεις σ' αυτόν ή στον άλλον καθρέφτη

πίσω απ' τη σκόνη και τις ραγισματιές

διακρίνεις πιο θαμπό και πιο τεμαχισμένο το πρόσωπο σου,

το πρόσωπο σου που άλλο δε ζήτησες στη ζωή

παρά να το κρατήσεις καθαρό και αδιαίρετο.

Ξέρεις καμία φορά θαυμάζοντας ξεχνάς ότι θαυμάζεις σου φτάνει ο θαυμασμός σου.

Τρίτο μέρος– Πέταγμα

Το τρίτο μέρος με την ονομασία *πέταγμα* εκφράζει το ηχητικό χώρο του ανοιξιάτικου αέρα αρχίζει από τα τρία λεπτά και δέκα δευτερόλεπτα και τελειώνει στα τέσσερα λεπτά. Μέσα στο ηχητικό τοπίο του ανοιξιάτικου αέρα αναφέρονται τέσσερις ηχητικές εικόνες, *θα πετάξουνε, ακούγεται ο θόρυβος του φουστανιού, ο θόρυβος δύο δυνατών φτερών που ανοιγοκλείνουν και ο ήχος του πετάγματος*. Ο ανοιξιάτικος αέρας δημιουργεί στην γυναίκα μία ανακούφιση και μία χαρά .

Οι ηχητικές λέξεις που έχουν επεξεργαστεί σε αυτό το μέρος είναι:

Τσακισμένο σπίτι, αέρας, κακίες, θόρυβος

Οι ηχογραφήσεις που χρησιμοποιήθηκαν είναι η εξωτερική ηχογράφιση στην περιοχή του Γάλλου, η εσωτερική ηχογράφιση της μπότας και του βιολιού.

Το κείμενο που συνοδεύει αυτό το μέρος της σύνθεσης δίνεται παρακάτω:

Πρέπει επιτέλους να βγω απ' αυτό το τσακισμένο σπίτι.

Θα καθίσουμε λίγο στη κορυφή της μαρμάρινης σκάλας του Αϊ Νικόλα στο πεζούλι πάνω στο ύψωμα.

Κι όπως θα μας φυσάει ο ανοιξιάτικος αέρας
μπορεί να φανταστούμε κιόλας πως θα πετάξουμε.

Γιατί πολλές φορές και τώρα ακόμη ακούω τον θόρυβο του φουστανιού μου,
σαν το θόρυβο δυο δυνατών φτερών που ανοιγοκλείνουν.

Κι όταν κλείνεσαι μέσα σ' αυτόν τον ήχο του πετάγματος,
νιώθεις κρουστό το λαιμό σου, τα πλευρά σου, τη σάρκα σου.

Καυτό φεγγάρι δεν φαίνεται αλήθεια, πως επιτείνει την ψυχρά;

Κι αυτή την πάλλευκη αχνά απ το φεγγάρι που ναι
σα μια μεγάλη συνοδεία ασημένιων κύκνων και δε φοβάμαι αυτή την έκφραση.

Πρέπει να δω λιγάκι πολιτεία, όχι, όχι το φεγγάρι,

την πολιτεία, που ορκίζει στο ψωμί και στη γροθιά της,

την πολιτεία που όλος μας αντέχει στη ράχη της ,

με τις μικρότητες μας , τις κακίες, τις έχτρες μας,

με τις φιλοδοξίες, την αγνοία μας και τα γερατειά μας.

Να ακούσω τα μεγάλα βήματα της πολιτείας να μην ακούω πια τα βήματα σου

μήτε τα βήματα του θεού, μήτε και τα δικά μου βήματα.

Τέταρτο μέρος - **Πολιτεία**

Το τέταρτο μέρος με την ονομασία *πολιτεία* εκφράζεται το ηχητικό τοπίο της μάντρας του τουβλάδικου σε συνδυασμό με το ηχητικό τοπίο της πολιτείας η οποία χαρακτηρίζεται *τσιμεντένια κι αέρινη ασβεστωμένη με φεγγαρόφωτο, αδιάφορη, άυλη τόσο θετική σαν μεταφυσική, και με την έκφραση που μπορείς επιτέλους να πιστέψεις πως υπάρχουν και δεν υπάρχουν πως ποτέ δεν υπήρξες, δεν υπήρξε ο χρόνος και η φθορά του*. Εκφράζει αρνητικά συναισθήματα απογοήτευσης, αδιαφορίας, που μας δημιουργούν ηχητικά την αίσθηση της έντασης και της σκληρότητας. Το τέταρτο μέρος αρχίζει από τα τέσσερα λεπτά και τελειώνει στα επτά λεπτά και δέκα εννέα δευτερόλεπτα .

Οι ηχητικές λέξεις που έχουν επεξεργαστεί στο τέταρτο μέρος είναι:

Η φθορά, αέρας, λευκή κι απρόσιτη

Οι ηχογραφήσεις που χρησιμοποιήθηκαν είναι η εσωτερική ηχογράφιση της μπότας και του βιολιού.

Το κείμενο που συνοδεύει το ηχητικό αυτό μέρος δίνεται παρακάτω:

Η πολιτεία. Τσιμεντένια κι αέρινη, ασβεστωμένη με φεγγαρόφωτο.

Τόσο αδιάφορη κι άυλη, τόσο θετική σαν μεταφυσική.

Που μπορείς επιτέλους να πιστέψεις πως υπάρχουν και δεν υπάρχουν .

Πως ποτέ δεν υπήρξες, δεν υπήρξε ο χρόνος κ' η φθορά του

Πέμπτο μέρος - **Τσακισμένο σπίτι**

Το πέμπτο μέρος με την ονομασία *τσακισμένο σπίτι* εκφράζει το ηχητικό τοπίο του σπιτιού που είναι παλιό με ένα πλήθος από φανταστικές εικόνες με έντονο και σκληρό ηχόχρωμα, που τονίζουν την παλαιότητα του σπιτιού το οποίο χαρακτηρίζει στοιχειωμένο. Επίσης ένα πλήθος από οι εικόνες καταστροφής, διάλυσης και αναταραχής μέσα στο σπίτι συνθέτουν μια ηχητική ένταση. Το μέρος αυτό αρχίζει από τα επτά λεπτά και είκοσι δευτερόλεπτα και τελειώνει στα οκτώ λεπτά και είκοσι τέσσερα δευτερόλεπτα.

Οι ηχητικές λέξεις που έχουν επεξεργαστεί στο πέμπτο μέρος είναι:

Να στερεώνεις, σπίτι, θάνατο.

Οι Ηχογραφήσεις που χρησιμοποιήθηκαν είναι η εσωτερική ηχογράφιση της μπότας και του βιολιού.

Το κείμενο που συνοδεύει το πέμπτο μέρος δίνεται παρακάτω:

Τούτο το σπίτι στοίχειωσε με διώχνει.

Θέλω να πω έχει παλιώσει πολύ,

Τα καρφιά ξεκολλάνε, Τα κάδρα ρίχνονται σαν να βουτάνε στο κενό,

οι σουβάδες πέφτουν αθόρυβα

Όπως πέφτει το καπέλο του πεθαμένου

από την κρεμάστρα στο σκοτεινό διάδρομο.

Ή όπως πέφτει μια λουρίδα φεγγάρι στην παλιά ξεκοιλιασμένη πολυθρόνα.

Έλεγα να ρίξω ένα σεντόνι πάνω της

φοβήθηκα τα' άσπρο σεντόνι σε τέτοιο φεγγαρόφωτο.

Δεν εννοεί να πεθάνει τούτο το σπίτι παρ' όλους τους νεκρούς του

Επιμένει να ζει με τους νεκρούς του.

Να ζει από τους νεκρούς του.

Να ζει από την βεβαιότητα του θάνατο του.

Και να νοικοκυρεύει ακόμη τους νεκρούς του

σ' ετοιμόρροπα κρεβάτια και ράφια.

Δεν αντέχω να το σηκώνω στην ράχη μου

Πρέπει πάντα να προσέχεις!

Να προσέχεις

να στερεώνεις τον τοίχο με το μεγάλο το μπούφε

να στερεώνεις τον μπούφε με το πανάρχαιο σκαλιστό τραπέζι

να στερεώνεις το τραπέζι με τις καρέκλες

να στερεώνεις το τραπέζι με τα χεριά σου

να βάζεις τον ωμό σου κάτω από το δοκάρι που κρέμασε.

Όλο να προσέχεις, να προσέχεις μην πέσουν, μην πέσεις.

Και το πιάνο; Σα μαύρο φέρετρο κλεισμένο. Δεν τολμάς να το ανοίξεις

Έκτο μέρος - **Πνιγμός**

Το έκτο μέρος αρχίζει στα οκτώ λεπτά και είκοσι τέσσερα δευτερόλεπτα και τελειώνει στα δέκα λεπτά και πενήντα ένα δευτερόλεπτα. Με την ονομασία *πνιγμός* ταξιδεύει ηχητικά στο όμορφο και γαλήνιο ηχητικό τοπίο του βυθού της θάλασσας που δημιουργούν ευτυχία, μέθη και ενθουσιασμό. Παρομοιάζει την κουζίνα με τον *βυθό της θάλασσας, τα μπρίκια κρεμασμένα γυαλίζουν, τα πιάτα σαλεύουν αργά σαν τις μέδουσες, φύκια κι όστρακα, ο δίσκος μου πέφτει απ' τα χέρια άηχος, φυσαλίδες από την ανάσα μου, βάθος πνιγμού μου, κοράλλια και μαργαριτάρια και θησαυρούς ναυαγισμένων πλοίων*. Στο τέλος του μέρους αυτού και του κειμένου εκφράζει λύπη και απογοήτευση

Οι ηχητικές λέξεις που περιλαμβάνουν αυτό το μέρος είναι:

κουζίνα, βυθός, με πνίγει, φυσαλίδες, όστρακα, θάλασσα.

Οι Ηχογραφήσεις που χρησιμοποιήθηκαν είναι εξωτερική ηχογράφιση από το σπήλαιο του Μελιδονίου, της Θάλασσας από το Καλυβάκι και η εσωτερική ηχογράφιση του βιολιού.

Το κείμενο που συνοδεύει το ηχητικό αυτό μέρος δίνεται παρακάτω:

Δεν αντέχω. Τούτο το σπίτι με πνίγει.

Μάλιστα η κουζίνα είναι σαν είναι σαν το βυθό της θάλασσας.

Τα μπρίκια κρεμασμένα γυαλίζουν

σα στρόγγυλα μεγάλα μάτια απίθανων ψαριών.

Τα πιάτα σαλεύουν αργά σαν τις μέδουσες,

Φύκια κι όστρακα πιάνονται στα μαλλιά μου δεν μπορώ να ξεκολλήσω

Σωριάζομαι και βλέπω τις φυσαλίδες από την ανάσα μου.

Δεν μπορώ να ανεβώ πάλι στην επιφάνεια

Εγώ εκεί, στο βάθος του πνιγμού ανακαλύπτω

Κοράλλια και μαργαριτάρια και θησαυρούς ναυαγισμένων πλοίων,

απρόοπτες συναντήσεις

και χθεσινά και σημερινά και μελλούμενα,

Μια επαλήθευση αιωνιότητας, μian ευτυχία, μια μέθη, κ' ενθουσιασμό

κάποιο χαμόγελο αθανασίας

κοράλλια και μαργαριτάρια και ζαφείρια,

Μοναχά που δεν ξέρω να τα δώσω, όχι τα δίνω

Μοναχά που δεν ξέρω αν μπορούν να τα πάρουν,

πάντως εγώ τα δίνω.

Η ώρα πια είναι περασμένη. Α φεύγεις;

Όχι, δε θα έρθω. Καληνύχτα.

Το ξέρω πως καθένας μοναχός πορεύεται στον ερώτα.

Μοναχός στη δόξα και στο θάνατο.

Το ξέρω .Το δοκίμασα. Δεν οφείλει

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΙΝΑΚΑΣ 1^{ος}

Ο παρακάτω πίνακας αποτελεί έναν συγκεντρωτικό πίνακα των ηχογραφήσεων που πραγματοποιήθηκαν.

ΧΩΡΟΙ ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΕΩΝ	ΗΧΟΓΡΑΦΗΣΗ	ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ	ΔΙΑΡΚΕΙΑ
Στούντιο Σχολής	Λέξεις ποιήματος	11/7/2009	13.59
Στούντιο Σχολής	Πιάνο	20/9/2009	00.35
Στούντιο Σχολής	Βιολί	20/9/2009	01.17
		20/9/2009	00.20
Στούντιο Σχολής	Ομιλίες ατόμων	15/11/2008	00.17
Στούντιο Σχολής	Τρίγωνο	18/ 11/2008	03.43
Γάλλος	Πουλιά	14/6/2009	7.37
		14/6/2009	14.55
Καλυβάκι	θάλασσας	14/6/2009	3.07
		14/6/2009	1.02
ΤΕΙ	Βροχής	25/10/2009	38.19
		25/10/2009	23.30
		25/11/2009	17.58
Περιβόλια παραλία	Θάλασσας	20/10/2009	5.16
		20/10/2009	00.43
Μελιδόνι	Σπήλαιο Μελιδονίου	9/11/2009	14.00

ΠΙΝΑΚΑΣ 2^{ος}

Ο δεύτερος πίνακας αποτελεί έναν συγκεντρωτικό πίνακα του τρίτου κεφαλαίου.

ΜΕΡΟΣ	ΔΙΑΡΚΕΙΑ	ΗΧΟΤΟΠΙΟ
1. ΦΕΓΓΑΡΙ	0 - 01.29	Ανοιξιάτικης νύχτας
2. ΒΗΜΑΤΑ	1.30 - 3.10	Άστατου καιρού
3. ΠΕΤΑΓΜΑ	3.10 - 4.00	Ανοιξιάτικου αέρα
4.ΠΟΛΙΤΕΙΑ	4.00 - 7.19	Πολιτείας
5. ΤΣΑΚΙΣΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ	7.20 - 8.24	Παλαιού σπιτιού
6. ΠΝΙΓΜΟΣ	8.24-10.45	Βυθού της θάλασσας

ΚΕΙΜΕΝΟ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ

*Ανοιξιάτικο βράδυ σε ένα μεγάλο δωμάτιο παλιού σπιτιού μία γυναίκα ντυμένη στα
μαύρα μιλάει στη μεταμέλεια.*

Δεν έχουν ανάψει φώς και από τα δύο παράθυρα μπαίνει ένα αμείλικτο φεγγαρόφωτο

Τι φεγγάρι απόψε !

Είναι καλό το φεγγάρι

Δεν θα φαίνεται που άσπρισαν τα μαλλιά μου

το φεγγάρι θα κάνει πάλι χρυσά τα μαλλιά μου

αν και δεν έχει σημασία

δεν είναι τούτο η λύπη μου-η λύπη μου είναι που δεν ασπρίζει η καρδιά μου.

Όταν έχει φεγγάρι μεγαλώνουν οι σκιές μες στο σπίτι

αόρατα χεριά τραβούν τις κουρτίνες

ένα δάχτυλο αχνό γράφει στην σκόνη του πιάνου

λησμονημένα λόγια. Δε θέλω να τα ακούσω. Σώπα

Μια στιγμή, να πάρω την ζακέτα μου.

Τούτο τον άστατο καιρό, όσο νάνε πρέπει να φυλαγόμαστε,

Έχει υγρασία τα βράδια, καυτό φεγγάρι δεν σου φαίνεται αλήθεια,

πως επιτείνει την ψυχρά;

Ένα μαρμάρينو πηγάδι το φεγγάρι

Μια τρυπά στο κρανίο του κόσμου

μην κοιτάξεις μέσα, είναι μια δύναμη μαγνητική που σε τραβάει μην κοιτάξεις
μην κοιτάχτε.

ακουστέ με που σας μιλώ. Θα πέσετε μέσα.

Βαθύ το πέσιμο. Βαθύ βαθύ το ανέβασμα
Βαθειά βαθειά η αμείλικτη ευεργεσία της σιωπής ,
τρέμουσες φωταψίες της άλλης όχθης
όπως ταλαντεύεσαι μες στο ίδιο σου το κύμα.

Ωραίος, ανάλαφρος τούτος ο ίλιγγος πρόσεξε θα πέσεις, θα πέσετε μέσα.
Ίσκιои σαλεύουν και βουβά φτερά, μυστηριακές φωνές Δεν τις ακούτε;

Κάποια βήματα ακούγονται

Δεν είναι δικά μου.

Έξω στο δρόμο μπορεί, να μην ακούγονται τούτα τα βήματα.

Η μεταμέλεια λένε φοράει ξυλοπάπουτσα

Εδώ. Μες στην άχνα τα βραδιάς

όσο σιγά κι αν περπατήσω

Κάτι θα τρίξει, ένα τζάμι ραγίζει ή κάποιος καθρέφτης

κι αν κάνεις να κοιτάξεις σ' αυτόν ή στον άλλον καθρέφτη

πίσω απ' τη σκόνη και τις ραγισματιές

διακρίνεις πιο θαμπό και πιο τεμαχισμένο το πρόσωπο σου,

το πρόσωπο σου που άλλο δε ζήτησες στη ζωή παρά να το κρατήσεις
καθαρό και αδιαίρετο.

**Ξέρεις καμία φορά θαυμάζοντας ξεχνάς ότι θαυμάζεις σου φτάνει ο
θαυμασμός σου.**

Πρέπει επιτέλους να βγω απ' αυτό το τσακισμένο σπίτι.

Θα καθίσουμε λίγο στη κορυφή της μαρμάρινης σκάλας του Αϊ Νικόλα
στο πεζούλι πάνω στο ύψωμα.

Κι όπως θα μας φυσάει ο ανοιξιάτικος αέρας
μπορεί να φανταστούμε κιόλας πως θα πετάξουμε.

Γιατί πολλές φορές και τώρα ακόμη ακούω τον θόρυβο του φουστανιού μου,
σαν το θόρυβο δυο δυνατών φτερών που ανοιγοκλείνουν.

Κι όταν κλείνεσαι μέσα σ' αυτόν τον ήχο του πετάγματος, νιώθεις κρουστό το
λαιμό σου, τα πλευρά σου, τη σάρκα σου.

Καυτό φεγγάρι δεν φαίνεται αλήθεια, πως επιτείνει την ψυχρά;

Κι αυτή την πάλλευκη αχνά απ το φεγγάρι που ναι σα μια μεγάλη συνοδεία
ασημένιων κύκνων και δε φοβάμαι αυτή την έκφραση.

Πρέπει να δω λιγάκι πολιτεία, όχι, όχι το φεγγάρι,
την πολιτεία, που ορκίζει στο ψωμί και στη γροθιά της, την πολιτεία που όλος
μας αντέχει στη ράχη της ,με τις μικρότητες μας , τις κακίες, τις έχτρες μας,
με τις φιλοδοξίες, την αγνοία μας και τα γερατειά μας.

Να ακούσω τα μεγάλα βήματα της πολιτείας, να μην ακούω πια τα βήματα
σου μήτε τα βήματα του θεού, μήτε και τα δικά μου βήματα.

Η πολιτεία.

Τσιμεντένια κι αέρινη, ασβεστωμένη με φεγγαρόφωτο.

Τόσο αδιάφορη κι άυλη, τόσο θετική σαν μεταφυσική.

**Που μπορείς επιτέλους να πιστέψεις πως υπάρχουν και δεν υπάρχουν .
Πως ποτέ δεν υπήρξες, δεν υπήρξε ο χρόνος κ' η φθορά του**

Τούτο το σπίτι στοίχειωσε με διώχνει.

Θέλω να πω έχει παλιώσει πολύ,

Τα καρφιά ξεκολλάνε, τα κάδρα ρίχνονται σαν να βουτάνε στο κενό,

οι σουβάδες πέφτουν αθόρυβα
Όπως πέφτει το καπέλο του πεθαμένου
από την κρεμάστρα στο σκοτεινό διάδρομο.
Ή όπως πέφτει μια λουρίδα φεγγάρι στην παλιά ξεκοιλιασμένη πολυθρόνα.
Έλεγα να ρίξω ένα σεντόνι πάνω της
φοβήθηκα τ' άσπρο σεντόνι σε τέτοιο φεγγαρόφωτο.
Δεν εννοεί να πεθάνει τούτο το σπίτι παρ' όλους τους νεκρούς του
Επιμένει να ζει με τους νεκρούς του.
Να ζει από τους νεκρούς του.
Να ζει από την βεβαιότητα του θάνατο του.
Και να νοικοκυρεύει ακόμη τους νεκρούς του
σ' ετοιμόρροπα κρεβάτια και ράφια.
Δεν αντέχω να το σηκώνω στην ράχη μου
Πρέπει πάντα να προσέχεις!
Να προσέχεις
να στερεώνεις τον τοίχο με το μεγάλο το μπούφε
να στερεώνεις τον μπούφε με το πανάρχαιο σκαλιστό τραπέζι
να στερεώνεις το τραπέζι με τις καρέκλες
να στερεώνεις το τραπέζι με τα χεριά σου
να βάζεις τον ωμό σου κάτω από το δοκάρι που κρέμασε.
Όλο να προσέχεις, να προσέχεις μην πέσουν, μην πέσεις.
Και το πιάνο;
Σα μαύρο φέρετρο κλεισμένο.

Δεν τολμάς να το ανοίξεις.

Δεν αντέχω. Τούτο το σπίτι με πνίγει.

Μάλιστα η κουζίνα είναι σαν είναι σαν το βυθό της θάλασσας.

Τα μπρίκια κρεμασμένα γυαλίζουν
σα στρόγγυλα μεγάλα μάτια απίθανων ψαριών.

Τα πιάτα σαλεύουν αργά σαν τις μέδουσες,
Φύκια κι όστρακα πιάνονται στα μαλλιά μου δεν μπορώ να ξεκολλήσω
Σωριάζομαι και βλέπω τις φυσαλίδες από την ανάσα μου.

Δεν μπορώ να ανεβώ πάλι στην επιφάνεια

Εγώ εκεί, στο βάθος του πνιγμού ανακαλύπτω

Κοράλλια και μαργαριτάρια και θησαυρούς ναυαγισμένων πλοίων,
απρόοπτες συναντήσεις

και χθεσινά και σημερινά και μελλούμενα,

Μια επαλήθευση αιωνιότητας, μian ευτυχία, μια μέθη, κ' ενθουσιασμό
κάποιο χαμόγελο αθανασίας

κοράλλια και μαργαριτάρια και ζαφείρια,

Μοναχά που δεν ξέρω να τα δώσω ,όχι τα δίνω

Μοναχά που δεν ξέρω αν μπορούν να τα πάρουν,

πάντως εγώ τα δίνω.

Η ώρα πια είναι περασμένη. Ά φεύγεις;

Όχι, δε θα έρθω. Καληνύχτα.

Το ξέρω πως καθένας μοναχός πορεύεται στον ερώτα.

Μοναχός στη δόξα και στο θάνατο.

Το ξέρω .

Το δοκίμασα.

Δεν οφείλει.

Sonate

L. van Beethoven Op 27 No2

Sonata quasi una Fantasia ('The Moonlight')

Violin

The first system of the score consists of a Violin part and a Piano part. The Violin part is a single staff with a treble clef, showing rests for the first three measures. The Piano part is a grand staff with treble and bass clefs. It begins with a treble clef and contains a continuous eighth-note triplet pattern in the right hand, with the instruction *sempre pp e senza sordini* written below. The bass line consists of a few chords. The system ends with a double bar line.

4

The second system continues the Violin and Piano parts. The Violin part has a treble clef and shows a melodic line starting in the fourth measure. The Piano part continues with the eighth-note triplet in the right hand and a bass line with chords. The instruction *sempre pp* is written above the right hand. The system ends with a double bar line.

The third system continues the Violin and Piano parts. The Violin part has a treble clef and shows a melodic line starting in the fourth measure. The Piano part continues with the eighth-note triplet in the right hand and a bass line with chords. The system ends with a double bar line.

The fourth system continues the Violin and Piano parts. The Violin part has a treble clef and shows a melodic line starting in the fourth measure. The Piano part continues with the eighth-note triplet in the right hand and a bass line with chords. The system ends with a double bar line.

© Copyright 2004 8notes.com

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Ρίτσος, Γ., *Η σονάτα του σεληνόφωτος*, Αθήνα, Κέδρος, 1956
- Schafer, M., *Soundscape -The Tuning of the Word*, New York, Knopf, 1977
- Weiss, A.S., *Varieties of Audio Mimesis: Musical Evocations of Landscape*, New York: Errant Bodies Press, 2008